



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně: **H. T. C., s. r. o., v reorganizaci**
sídlem L. 667/72, O.
zastoupená daňovým poradcem JUDr. Stanislavem Lžičarem
sídlem Holečkova 31, Praha 5

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**
Lazecká 545/22, Olomouc

za účasti: Mgr. Ing. Petry Hýskové, insolvenční správce žalobkyně, IČO
74360809
sídlem Tyršova 1835/13, Praha 5

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. 181486/17/3101-51523-803716, ve věci převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty,

takto:

I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 24. 4. 2017, č. j. 181486/17/3101-51523-803716 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 22.770 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Stanislava Lžičáře, daňového poradce se sídlem Holečkova 31, Praha.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj, Územní pracoviště v Olomouci (dále jen „žalovaný“) ze dne 24. 4. 2017, č. j. 181486/17/3101-51523-803716, jímž byla zamítnuta námitka žalobkyně uplatněná u žalovaného proti převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty vztahující se ke zdaňovacímu období říjen 2016. Žalovaný převedl přeplatek ve výši 261 026 Kč na dani z přidané hodnoty vzniklý za zdaňovací období říjen 2016, vykázaný ke dni 19. 12. 2016, na současně evidovaný nedoplatek ve výši 85 936 262, 28 Kč specifikovaný jako zvláštní prostředky – zajištění, vykázaný ke dni 19. 12. 2016.
2. Žalovaný námitky žalobkyně zamítl s odůvodněním, že dle § 140 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) (dále jen „insolvenční zákon“) je po splnění zákonných podmínek započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele po rozhodnutí o úpadku přípustné. K žalobkyní namítanému porušení § 324 odst. 3 insolvenčního zákona, dle kterého není přípustné započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele, uvedl, že zákon č. 280/2009, daňový řád (dále jen „daňový řád“), je speciální vůči insolvenčnímu zákonu, a proto je na danou problematiku třeba použít příslušná ustanovení daňového řádu, která upravují jeho vztah k insolvenčnímu řízení a která zohledňují specifické postavení daňových pohledávek ve vztahu k obecné úpravě insolvenčního zákona (§ 242 až § 245 daňového řádu). Proto správce daně postupoval v souladu s ustanovením § 242 odst. 2 daňového řádu, tedy předpisem speciálním k ustanovení § 324 odst. 3 insolvenčního zákona.
3. Dle žalobkyně postupoval žalovaný nezákonně, když o způsobu dispozice s majetkem dlužníka v rámci insolvenčního řízení vydal pouze neformální listinu, místo vydání meritorního rozhodnutí. Tímto žalovaný kráčí práva jak žalobkyně samé, tak dalších věřitelů v rámci insolvenčního řízení. Žalobkyně považuje listinu označenou jako „vyrozumění o převedení přeplatku“, ze dne 28. 12. 2016, č. j. 2070101/16/3101-51523-803716, za rozhodnutí ve věci samé a je nutné ji takto posuzovat. Oprávným prostředkem proti rozhodnutí ve věci samé je dle § 108 daňového řádu mj. odvolání. Žalovaný je povinen respektovat § 70 odst. 2 daňového řádu, podle kterého se podání posuzuje podle skutečného obsahu, a to bez ohledu na to, jak je označeno. Žalovaný měl podání žalobkyně označené jako „námitka“ posoudit v intencích § 101 daňového řádu jako odvolání. Žalovaný však posoudil věc s upřednostněním svých vlastních zájmů tak, že o věci rozhodl sám, bez účasti odvolacího orgánu. Žalovaný tím, že podanému odvolání ve smyslu § 113 daňového řádu zcela nebo alespoň částečně nevyhověl, porušil daňový řád způsobem, který má vliv na zákonnost samotného rozhodnutí o odvolání.
4. Žalobkyně dále namítala nezákonnost postupu žalovaného, který převedl pohledávku žalobkyně na úhradu tvrzených nedoplateků na dani. Žalovaný převedl nárok žalobkyně, ale i osoby v postavení dlužníka dle insolvenčního práva, ke škodě žalobkyně a všech dalších věřitelů, na vlastní účet. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I ÚS 544/02 vymezil základní principy vztahu daňového a insolvenčního řízení, kdy popřel zvýhodnění státu jako věřitele. Pro posouzení dané věci je pak rozhodný den vzniku vratitelného přeplatku a dále den zjištění úpadku. Není bez významu, že vratitelný přeplatek je pohledávkou úpadce, tedy majetkem úpadce patřícím do podstaty. Úpadek byl

zjištěn ke dni 9. 11. 2016, daň z přidané hodnoty za zdaňovací období mohla být nejdříve vyměřena ke dni podání daňového přiznání za toto zdaňovací období, tedy ke dni 25. 11. 2016. Správce daně jako žalovaný jej ale vykázal dle vlastního rozhodnutí až ke dni 19. 12. 2016. Správce daně zjištěný přeplatek nevyplatil do podstaty, ale ponechal si jej na úhradu jím tvrzených nedoplatků. Takový postup je dle žalobkyně porušením zásad insolvenčního řízení, zejména pak porušením zásady co nejvyššího uspokojování všech věřitelů, nejen pouze jednoho z řady dalších. Tento názor vychází z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015 6 Afs 57/2015-26.

5. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, neboť s právními názory žalobkyně uvedenými v žalobě nesouhlasí. Uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, když o převedení přeplatku daňový subjekt vyrozuměl vyrozuměním a následné podání posoudil jako námitku, neboť v § 154 odst. 2 daňového řádu je upraven postup pro převedení poplatku na nedoplatky na jiných daňových osobních účtech, kdy se nejedná o rozhodovací činnost, která by vyžadovala vydání rozhodnutí. Zákon v tomto případě ostatně ani explicitně nepředpokládá vydání rozhodnutí. Tento závěr je potvrzen konstantní rozhodovací praxí správních soudů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 7 Afs 27/2004-66). Prostředkem ochrany proti pochybení správce daně při této činnosti pak je námitka dle ustanovení § 159 daňového řádu.
6. K námitce žalobkyně týkající se porušení základních principů vztahu daňového a insolvenčního řízení žalovaný uvedl, že námitka žalobkyně, že žalovaný předmětný přeplatek převedl v rozporu s § 242 odst. 2 daňového řádu, je neopodstatněná. Jestliže žalobkyně ve své žalobě poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I ÚS 544/02 je nutné konstatovat, že právní úprava ustanovení § 242 odst. 2 a 3 daňového řádu je postavena na totožných závěrech vyslovených i v předmětném nálezu a je tak zcela v souladu se základními zásadami, na nichž spočívá insolvenční řízení dle § 5 insolvenčního zákona. K odkazu na předmětný nálezy ústavního soudu žalovaný uvádí, že tento nálezy pochází z doby, kdy přesná pravidla pro započtení v průběhu konkurzního řízení nebyla právně zakotvena, byla utvářena judikaturou. K odkazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 6 Afs 57/2015 – 26 žalovaný uvádí, že předmětný rozsudek se vztahuje k aplikaci § 243 odst. 2 daňového řádu, jenž na předmět žaloby nedopadá. Žalovaný má za to, že podmínky stanovené ustanovením § 242 daňového řádu pro převedení přeplatku byly v případě žalobkyně splněny, a proto použil přeplatek vzniklý na osobním daňovém účtu daňového subjektu dle ustanovení § 154 a § 163 odst. 3 písm. d) daňového řádu.
7. Žalobkyně v replice ze dne 7. 8. 2018 uvedla, že neexistuje žádné rozhodnutí, které by jednorázově vymezilo povinnost platit zajištění daně ve výši 85 936 262,28 Kč. Zde správce daně zcela nepřezkoumatelně a dle vlastní libovůle paušalizuje řadu rozhodnutí o zajištění daně tak, jako by existovalo jedno jediné na celou částku. Takový postup je třeba odmítnout jako nepřijatelný, účelový a mimo rámec zákona. Postup paušalizující pohledávky, resp. nedoplatky na daních, vylučuje jakoukoli věcnou i možnou přezkumnou činnost ve vztahu k dispozici s penězi na osobním daňovém účtu, což platí o to více, kdy správce daně ani po podané žalobě neuvede, kam a kdy vlastně peníze zaúčtoval. Správce daně neuvedl žádné informace o použití peněz a jejich dispozici. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Afs 83/2017-75,

kterým byly zrušeny zajišťovací příkazy správce daně ze dne 10. 6. 2016, a dodala, že otázkou je, na který ze zrušených zajišťovacích příkazů převedl správce daně vykázaný přeplatek na dani. Taková informace není známa a postup správce daně vylučuje, aby se dalo jeho rozhodnutí o přeplatku vůbec přezkoumat.

8. Žalobkyně v replice dále konstatovala, že jediným důvodem existence splatného nedoplatku na daních se stala nezákonná rozhodnutí o zajištění daně. Správce daně v dané věci nerozhodl způsobem, který zákon zná a předpokládá, a peníze si převedl na tvrzený, paušalizovaný a blíže nijak nevymezený nedoplatek spojený se zajištěním daně, což se dá označit za nezákonný postup minimálně z důvodu zrušení rozhodnutí o zajištění daně. Správce daně neměl a ani dnes nemá k dotčenému období splatný nedoplatek a pokud na takový nedoplatek cokoliv převedl, postupuje mimo zákon, kdy zneužívá nepřezkoumatelnost svých postupů, o kterých zásadně nerozhoduje, ale pouze poté, co utajeně rozhodne, své rozhodnutí po provedení oznamuje.
9. Dle žalobkyně je postup správce daně nezákonným z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a příčinou takového stavu je ignorace povinnosti správce daně plynoucí z § 101 daňového řádu. Postupy dle § 154 daňového řádu nejsou nikde vyloučeny z rozhodovací činnosti správce daně, který nesporně rozhoduje o použití peněz a taková činnost plně podléhá dispozici § 101 daňového řádu, podle kterého správce daně ukládá povinnosti nebo přiznává práva anebo prohlašuje práva a povinnosti stanovené zákonem rozhodnutím. Žalobkyně nepopírá právo správce daně postupovat dle § 154 daňového řádu, nicméně dožaduje se jednoznačné přezkoumatelnosti postupů správce daně bez paušalizací zneužívaných k libovůli ve věci dispozice s penězi žalobkyně. Žalobkyně nepopírá ani povinnost správce daně vymezenou § 154 odst. 5 daňového řádu, podle kterého o převedení přeplatků podle odst. 2 a 4, jehož výše přesahuje částku 1000 Kč, se daňový subjekt vyrozumí. Zákon nijak nevymezuje, jak má vyrozumění vypadat, ale před tím, než je možné o čemkoli daňový subjekt vyrozumět, musel z podstaty věci správce daně o svém postupu rozhodnout. O rozhodnutí však žádný doklad neexistuje.
10. Žalovaný při jednání soudu dne 5. 12. 2018 k námitce žalobkyně týkající se zrušených zajišťovacích příkazů uvedl, že zajišťovací příkazy byly zrušeny ze zákona s odkazem na § 168 odst. 5 daňového řádu, a to ještě před jejich zrušením soudem, dodatečné platební výměry jsou stále účinné.
11. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.
12. Ze správního spisu soud zjistil, že insolvenční řízení žalobkyně, coby dlužníka, bylo zahájeno dne 27. 7. 2016, kdy byla v insolvenčním rejstříku zveřejněna vyhláška č. j. KSOL 10 INS 17564/2016. Dne 3. 11. 2016 byl v insolvenčním rejstříku zveřejněn návrh žalobkyně na povolení reorganizace. Dne 9. 11. 2016 bylo v insolvenčním rejstříku uveřejněno usnesení č. j. KSOL 10 INS 17564/2016 - A27, jímž byl zjištěn úpadek žalobkyně. Dne 28. 12. 2016 žalovaný písemně vyrozuměl žalobkyni o převedení přeplatku evidovaného pod č. j. 2070101/16/3101-51523-803716. Vyrozumění bylo žalobkyni doručeno do datové schránky dne 2. 1. 2017. Tímto žalovaný vyrozuměl žalobkyni o tom, že převedl přeplatek na dani z přidané hodnoty vzniklý na základě vyměření daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2016 na úhradu nedoplatku vykázaného ke dni 19. 12. 2016 se dnem úhrady 26. 11. 2016.

Žalobkyně podala dne 25. 1. 2017 námitku proti vyrozumění o převedení přeplatku. Dne 8. 2. 2017 se konalo přezkumné jednání, na kterém byla mj. přezkoumána přihláška žalovaného vedená pod č. P65 a nebyla přezkoumána přihláška vedená pod č. P66, kdy přezkum této přihlášky byl odložen na zvláštní přezkumné jednání. Dne 13. 2. 2017 bylo vydáno usnesení o povolení reorganizace č. j. KSOL 10 INS 17564/2016-B36. Dne 24. 4. 2017 žalovaný zamítl námitku rozhodnutím č. j. 171486/17/3101-51523-803716.

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

14. Podle ustanovení § 5 insolvenčního zákona insolvenční řízení spočívá zejména na těchto zásadách:

a) insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárního a co nejvyššího uspokojení věřitelů;

b) věřitelé, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, mají v insolvenčním řízení rovné možnosti;

c) nestanoví-li tento zákon jinak, nelze práva věřitele nabytá v dobré víře před zahájením insolvenčního řízení omezit rozhodnutím insolvenčního soudu ani postupem insolvenčního správce;

d) věřitelé jsou povinni zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon.

15. Podle ustanovení § 140 odst. 2 insolvenčního zákona započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele je po rozhodnutí o úpadku přípustné, jestliže zákonné podmínky tohoto započtení byly splněny před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku, není-li dále stanoveno jinak.

Podle odstavce 3 téhož ustanovení započtení podle odstavce 2 není přípustné, jestliže dlužníkům věřitel

a) se ohledně své započitatelné pohledávky nestal přihlášeným věřitelem, nebo

b) získal započitatelnou pohledávku neúčinným právním úkonem, nebo

c) v době nabytí započitatelné pohledávky věděl o dlužníkově úpadku, anebo

d) dosud neuhradil splatnou pohledávku dlužníka v rozsahu, v němž převyšuje započitatelnou pohledávku tohoto věřitele.

Podle odstavce 4 téhož ustanovení započtení podle odstavce 2 není rovněž přípustné v případech stanovených dále tímto zákonem nebo předběžným opatřením insolvenčního soudu.

16. Podle ustanovení § 324 odst. 3 insolvenčního zákona od okamžiku zveřejnění návrhu na povolení reorganizace v insolvenčním rejstříku není přípustné započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele, ledaže insolvenční soud určí jinak předběžným opatřením.

To platí i tehdy, jestliže zákonné podmínky tohoto započtení byly splněny před uvedeným okamžikem.

17. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalovaného, že § 242 odst. 2 daňového řádu je speciálním ustanovením k § 324 odst. 3 insolvenčního zákona, čímž žalovaný odůvodňuje svůj postup při převodu přeplatku na nedoplatek dle § 242 odst. 2 daňového řádu.
18. Takový výklad by byl v rozporu se základní zásadou insolvenčního zákona zakotvenou v ustanovení § 5 písm. a) insolvenčního zákona, neboť by umožňoval výhodnější postavení jednoho věřitele, správce daně, resp. státu, oproti jiným věřitelům, kterým je započtení pohledávek od okamžiku zveřejnění návrhu na povolení reorganizace v insolvenčním rejstříku ustanovením § 324 odst. 3 insolvenčního zákona výslovně zakázáno (s výjimkou povolení insolvenčním soudem). K uspokojení má mimo stanovené výjimky docházet řádným způsobem v insolvenčním řízení, nikoli mimo něj. Opačný postup by byl bezdůvodným zvýhodněním státu jako věřitele v insolvenčním řízení, neboť jako jediný věřitel by mohl započíst pohledávky i v době po zveřejnění návrhu na povolení reorganizace, v důsledku čehož by byl takový postup v rozporu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu, z níž jednoznačně vyplývá důraz na rovné postavení všech věřitelů a zákaz neodůvodněného zvýhodnění státu (k tomu blíže viz nálezy ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/02, ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04, ze dne 9. 12. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 48/06).
19. Z těchto závěrů následně vyšel při svém rozhodování i Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Afs 64/2011-55 (dostupný na www.nssoud.cz) uvádí, že *daňové pohledávky vůči dlužníkovi, stejně jako daňověprávní nároky dlužníka vůči správci daně, jsou majetkovými hodnotami zásadně stejné povahy jako jiné (především soukromoprávní) majetkové povinnosti či jiná majetková práva dlužníka, jež se vypořádávají v insolvenčním řízení. Správce daně nemá mít zásadně jiné, zejména ne nespravedlivě výhodnější postavení než jiní věřitelé, a jeho pohledávky se mají uspokojit zásadně v insolvenčním řízení. Mimo ně pouze tehdy, dovoluje-li to zákon.*
20. V souladu se zásadami formulovanými Ústavním soudem, a to zásadou rovného postavení všech věřitelů a zákazem neodůvodněného zvýhodnění státu, a obecnými principy formulovanými insolvenčním zákonem, krajský soud uzavírá, že žalovaný byl povinen při převodu přeplatku postupovat i dle ustanovení § 324 insolvenčního zákona.
21. Ustanovení § 242 odst. 2 daňového řádu je speciální úpravou k § 140 odst. 2 insolvenčního zákona, přičemž zpřísňuje podmínky přípustnosti započtení v daňovém řízení, a není tak speciální k insolvenčnímu zákonu jako celku. I správce daně musí splňovat podmínky ustanovení § 140 odst. 3 insolvenčního zákona, aby na něj vůbec mohlo být jako na věřitele ve smyslu insolvenčního zákona pohlíženo (tedy např. přihlásit svoji pohledávku). Zákonem č. 217/2009 Sb., kterým byl ke dni 21. července 2009 insolvenční zákon novelizován, byl rozšířen zákaz zápočtů daný § 140 také o situace, kdy byl v insolvenčním rejstříku zveřejněn návrh na povolení reorganizace. Výjimku ze zákazu zápočtů v případě ustanovení § 324 insolvenčního zákona může učinit insolvenční soud, a to na základě předběžného opatření, kterým zápočet konkrétní pohledávky povolí. Předběžné opatření insolvenčního soudu musí být vydáno na konkrétní zápočet, nikoliv v obecné podobě.

Tento zákaz se dle § 352 odst. 3 insolvenčního zákona ruší účinností reorganizačního plánu.

22. Dle detailu z insolvenčního rejstříku v případě žalobkyně byl návrh na povolení reorganizace zveřejněn dne 7. 11. 2016, od tohoto okamžiku tak v souladu s ustanovením § 324 odst. 3 insolvenčního zákona nebylo přípustné započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele, ledaže by bylo vydáno předběžné opatření. Jak je výslovně uvedeno v předmětném ustanovení, nepřipustnost započtení platí i tehdy, jestliže zákonné podmínky tohoto započtení byly splněny před uvedeným okamžikem. Dle insolvenčního rejstříku předběžné opatření pro předmětný převod přeplatku vydáno nebylo, žalovaný tak nebyl oprávněn převod přeplatku na úhradu nedoplatku daně, o němž žalobkyni vyrozuměl dne 28. 12. 2016, dne 19. 12. 2016 provést. Námitka žalobkyně týkající se nezákonnosti postupu žalovaného je tak důvodná.
23. Krajský soud se pro důvodnost námítky žalobkyně týkající se nezákonnosti postupu žalovaného již nezabýval námitkou nedostatečné formy vyrozumění o převedení přeplatku, neboť, jak uvedeno výše, k převodu přeplatku na nedoplatek nemělo vůbec dojít.
24. Pro důvodnost první žalobní námítky krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení plně procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně ve výši **22.770 Kč** tvoří náklady za zastupování žalobkyně daňovým poradcem, stanovené v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 12.400 Kč za 4 provedené úkony právní služby (převzetí věci, sepsí žaloby, sepsí repliky a účast na jednání před soudem) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) AT, tj. 3.100 Kč za jeden úkon, dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 1.200 Kč dle § 13 odst. 3 AT, tj. 300 Kč za jeden úkon právní služby, dále cestovní náhrady ve výši 3.817,88 Kč dle § 13 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. a § 1 a § 4 písm. c) vyhl. 463/2017 Sb. za cestu Praha - Olomouc a zpět, trasou po komunikaci D11, celkem 512 km, vozidlem tov. zn. Mercedes –Benz GL 420, s průměrnou spotřebou 11,6 l/100 km, palivo: motorová nafta, při ceně paliva 29,80 Kč/l a 4 Kč/km amortizace, a náhrada za promeškaný čas – čas strávený cestou do místa jednání soudu a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. – 2 x 3,5 h, tj. 14 půlhodin, tedy 1.400 Kč při 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu, to vše zvýšené o DPH 21% z celkové částky 18.817,88 Kč ve výši 3.951,75 Kč, neboť zástupce žalobkyně je plátcem uvedené daně.
26. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

27. O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud výrokem III. podle § 60 odst. 5 s.ř.s., když této osobě neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení této osobě odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Olomouc 5. prosince 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu